

CAMINS OBERTS

Ferms com una roca

Estimats diocesans,

Continuem movent-nos al voltant del fet missioner i posant damunt la taula diversos elements que ens ajudin a considerar tant la urgència de viure positivament la missió avui com la necessitat d'una formació adient per a qualsevol que es digui cristià.

En la Jornada Mundial de l'Evangelització dels Pobles, us proposo considerar amb deteniment la qualitat de la nostra presència allà on vivim. Si és ben cert que l'evangelització i la formació no poden ser deslligades, també és obvi que qualsevol gest o acte de servei ha d'anar estretament relacionat amb la qualitat pertinent.

Així, doncs, m'atanso a observar una de les pitjors malalties que pot patir qualsevol missioner: em refereixo a la petrificació del cor, la insensibilitat davant la realitat, el tancament i l'aïllament. Totes aquestes tipificacions espirituals no deixen de ser expressions diverses de la por, és a dir, de la manca d'esperança. Jesús denuncia continuament el perill que comporta viure amb por i des de la por. Les nostres pors intenten assaltar-nos en tot moment. Amb tot, reconèixer la seva presència i lluitar contra elles és un primer pas molt positiu. Conviure-hi i no deixar-se dominar és el gran signe de la fe pasqual.

Per això, ara, voldria proposar-vos una senzillíssima reflexió sobre una manera meritòria de ser missioners. Em remeto a una expressió molt nostrada, aquella que descriu el fet de mantenir-nos

«ferms com una roca». En el nostre llenguatge corrent, parlar de la fermesa ens adreça a imaginar la duresa d'un element, però potser en les qüestions de l'evangeli no va del tot igual. M'explico.

La fermesa a què al·ludim és la d'una experiència interior que ha estat vital per a nosaltres: la d'haver conegut l'Amor de Déu, és a dir, la seva misericòrdia. Aquesta realitat es tradueix amb un efecte doble: per una banda, amb el creixement de la capacitat de resistència en llocs complexos i poc favorables a la fe; i per una altra, amb l'increment de la tendresa i el perdó en les nostres relacions. Man-

tenir-nos «ferms com una roca» no és una qüestió relativa a l'aparença exterior: va molt més a fons. Es tracta d'una presència qualificada. Qui ha descobert com Déu l'estima no té arrogància ni vanitat de cap mena; és algú alegre i senzill, que viu confiat a la providència.

En aquest Any Jubilar, voldria afegir una referència explícita a l'esperança. No podia ser d'una altra manera. Tots passem per escenaris missioners plens de tenebres, però també tots observem testimonis «ferms com una roca». És obvi que val la pena viure la fe. Provem-ho un cop més, encara que s'escoltin veus que ens desanimen sovint perquè ens parlen adolorides d'una realitat no fàcil. La complexitat de la vida no es resol des de la simplicitat. L'esperança, com deia Péguy, és la més petita de les virtuts i, alhora, la més important. En aquest món nostre, ple de polèmiques, rivalitats, violència i polaritzacions... podem recuperar l'esperança? Òbviament, sí. No caiguem en el simplisme argumentatiu de la por. Sabem que no hi ha pitjor cec que qui no vol veure, ni pitjor sord que qui no vol sentir. No siguem cecs, doncs; siguem dels qui observen els testimonis missioners que tenim al nostre costat, aquells que en aquest món es formen i evangelitzen mantenint-se «ferms com una roca».

Amb la meua benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

El bisbe demana encomanar alegria en l'Enviament

Gran part de la comunitat catòlica de Lleida es va reunir, el 25 de setembre a la catedral, per celebrar la Jornada de l'Enviament, que tradicionalment obre el curs diocesà.

Presidit per primer cop per Mons. Daniel Palau, l'Enviament és la forma de renovar l'encàrrec dels batejats d'ajudar el bisbe a difondre el missatge de l'Evangeli a la societat.

Hi van participar preveres, membres de la vida consagrada, catequistes, professors de religió, docents de centres catòlics o responsables d'esplai,

entre altres col·lectius que comparteixen l'objectiu de ser missioners.

El bisbe Daniel va dir als assistents que «aprendre a ser missioners vol dir aprendre també a veure el got mig ple». Reconeixent que, com diu la lectura de l'Evangeli que es va poder escoltar, «la collita és abundant, però falten segadors», va afirmar que «això no ens pot atemorir, al contrari: ens ha de fer aprendre a descobrir aquest got mig ple, aquesta collita abundant». Va animar a «encomanar alegria, a ser testimonis que convencin i atreguin des de l'alegria».

CAMINOS ABIERTOS

Firmes como una roca

Queridos diocesanos,

Seguimos moviéndonos alrededor del hecho misionero y poniendo sobre la mesa diversos elementos que nos ayuden a considerar tanto la urgencia de vivir positivamente la misión hoy como la necesidad de una formación adecuada para cualquiera que se diga cristiano.

En la Jornada Mundial de la Evangelización de los Pueblos, os propongo considerar detenidamente la calidad de nuestra presencia allí donde vivimos. Si bien es cierto que la evangelización y la formación no pueden desligarse, también es obvio que cualquier gesto o acto de servicio ha de ir estrechamente relacionado con la calidad pertinente.

Así pues, me acerco a observar una de las peores enfermedades que puede sufrir cualquier misionero: me refiero a la petrificación del corazón, la insensibilidad ante la realidad, el encierro y el aislamiento. Todas estas tipificaciones espirituales no dejan de ser expresiones diversas del miedo, es decir, de la falta de esperanza. Jesús denuncia continuamente el peligro que comporta vivir con miedo y desde el miedo. Nuestros miedos intentan asaltarnos en todo momento. Sin embargo, reconocer su presencia y luchar contra ellos es un primer paso muy positivo. Convivir con ellos y no dejarse dominar es el gran signo de la fe pascual.

Por ello, ahora, quisiera proponeros una sencillísima reflexión sobre una manera meritoria de ser misioneros. Me remito a una expresión muy nuestra, aquella que describe el hecho de mantenernos «firmes como una roca». En nuestro lenguaje corriente, hablar de la firmeza nos lleva a imaginar la dureza de un elemento, pero quizá en las cuestiones del evangelio no sea del todo igual. Me explico.

La firmeza a la que aludimos es la de una experiencia interior que ha sido vital para nosotros: la de haber conocido el Amor de Dios, es decir, su misericordia. Esta realidad se traduce con un efecto doble: por un lado, con el crecimiento de la capacidad de resistencia en lugares complejos y poco favorables a la fe; y por otro, con el incremento de la ternura y el perdón en nuestras relaciones. Mantenernos «firmes como una roca» no es una cuestión relativa a la apariencia exterior: va mucho más a fondo. Se trata de una presencia cualificada. Quien ha descubierto cómo Dios le ama no tiene arrogancia ni vanidad de ningún tipo; es alguien alegre y sencillo, que vive confiado a la providencia.

En este Año Jubilar, quisiera añadir una referencia explícita a la esperanza. No podía ser de otra manera. Todos pasamos por escenarios misioneros llenos de tinieblas, pero también todos observamos testimonios «firmes como una roca». Es obvio que vale la pena vivir la fe. Probémoslo una vez más, aunque se escuchen voces que a menudo nos desaniman porque nos hablan doloridas de una realidad nada fácil. La complejidad de la vida no se resuelve desde la simplicidad. La esperanza, como decía Péguy, es la más pequeña de las virtudes y, al mismo tiempo, la más importante. En este mundo nuestro, lleno de polémicas, rivalidades, violencia y polarizaciones... ¿podemos recuperar la esperanza? Obviamente, sí. No caigamos en el simplismo argumentativo del miedo. Sabemos que no hay peor ciego que el que no quiere ver, ni peor sordo que el que no quiere oír. No seamos ciegos, pues; seamos de aquellos que observan los testimonios misioneros que tenemos a nuestro lado, aquellos que en este mundo se forman y evangelizan manteniéndose «firmes como una roca».

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

La beatificació dels màrtirs de la guerra, més a prop

Lleida acollirà, probablement durant la tardor de 2026, la beatificació de 169 màrtirs de la Guerra Civil, segons que va anunciar la directora del Secretariat diocesà de les Causes dels Sants, Conxita López, al finalitzar la missa de la festa del beat Francesc Castelló, celebrada a la Catedral de Lleida el 28 de setembre, i presidida pel bisbe Daniel.

Aquest anunci, llargament esperat per la diòcesi de Lleida, es basa en el fet que el proper 5 de febrer de 2026 tindrà lloc a Roma la reunió de la Comissió Teològica formada per cardenals i bisbes per tal de deliberar sobre aquesta causa, oberta a la diòcesi lleidatana l'any 2003, i presentada al Dicasteri per a les Causes dels Sants a Roma el 2006. Una vega-

da superat aquest darrer tràmit de la Comissió Teològica, serà ja el papa Lleó XIV qui donarà el seu vistiplau a la beatificació i marcarà la data de la cerimònia, que hauria de celebrar-se a la Catedral de Lleida, un fet únic a la història de la diòcesi.

Amb el ressò d'aquest anunci, la capella del cementiri va acollir el dia 29, festa de sant Miquel, la missa en commemoració del 89è aniversari del martiri de Francesc Castelló i la jornada en memòria dels màrtirs lleidatans de la Guerra Civil.

Finalitzada l'Eucaristia, els participants i concelebrants, es van traslladar a la fossa comuna davant la làpida que recorda que allí reposen les despulles del beat Francesc Castelló, del bisbe màrtir Salvi Huix i d'altres màrtirs.

Formació de preveres i evangelitzadors

Els preveres de la diòcesi de Lleida van participar, el 24 i 25 de setembre, en unes jornades de formació sobre la implementació diocesana de la sinodalitat a la Casa de l'Església. El bisbe de Solsona i referent sinodal de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Francesc Conesa Ferrer, va impartir un parell de ponències amb els títols «Vers una Església més sinodal. Experiències i conclusions de la XVI Assemblea del Sínode dels bisbes» i «La corresponsabilitat diferenciada en una Església més sinodal».

El bisbe Daniel va animar a participar en aquesta formació amb un escrit en què deia que «la formació no s'acaba mai i sempre és necessària», ja que «la vida cristiana és una formació contínua».

D'altra banda, el 24 de setembre va començar el seminari «Deixebles missioners» a l'IREL amb 35 ins-

crits. Aquesta formació està dirigida a tots els laics, religiosos i preveres que vulguin treballar l'evangelització i té com a objectiu dotar els participants de les eines necessàries per donar a conèixer Crist.

Celebracions per la Mercè i sant Vicenç de Paül

Déu de la Mercè, el passat dia 24, patrona de les premons. Va estar acompanyat dels Mercedaris, encarregats de la pastoral penitenciària.

El mateix dia, la parròquia d'Almacelles va celebrar també la seva patrona, la Mare de Déu de la Mercè, amb una emotiva Missa d'Acció de Gràcies amb la presència de l'alcalde, Vanessa Olivart, regidores, regidors, pubilles i hereus, i la comunitat parroquial.

D'altra banda, l'església de Sant Joan de Lleida va celebrar la festivitat de sant Vicenç de Paül. Les dues branques que queden a Lleida de la família vicentiana, l'Associació de la Medalla Miraculosa i el voluntariat de l'AIC van assistir a l'Eucaristia que va presidir el bisbe Daniel.

Dues joves de missió a Bolívia

Dues alumnes de segon d'Integració Social del Col·legi Episcopal de Lleida han viscut aquest estiu una experiència missionera a Bolívia, organitzada per Acció Catòlica de Madrid amb la col·laboració del Bisbat de Lleida. La Núria i la Noemí van iniciar aquest voluntariat el passat 26 de juliol i han tingut l'oportunitat de conèixer de prop una realitat social i cultural molt diferent de la nostra.

Durant unes setmanes van conèixer intensament amb un grup de joves vinguts de diferents indrets i van descobrir una nova manera de servir i compartir la fe.

La seva tasca diària començava amb una pregària compartida i continuava amb la col·laboració en diversos projectes socials. Entre d'altres, van treballar amb infants en situació de vulnerabilitat; amb infants amb discapacitat; i van acompanyar l'alumnat d'un institut en el procés de descoberta personal i de projecte de vida.

L'experiència les ha ajudat a créixer personalment, a conèixer i valorar una nova cultura i a desenvolupar una mirada més empàtica i acollidora. «Hem après a adaptar-nos a costums diferents i a valorar més les coses que tenim aquí», afirmen.

També destaquen la forta amistat i la sensació de família que s'ha creat entre totes les persones participants, així com els vincles establerts amb els

infants i les famílies bolivianes.

«Malgrat les situacions difícils, no hem deixat de riure i ballar amb elles, compartint moments inoblidables», assenyalen.

La Noemí i la Núria asseguren que repetirien l'experiència sense dubtar-ho i animen altres joves a viure-la: «No dubtem gens en recomanar aquest voluntariat. Ha estat una experiència transformadora que no oblidarem mai.»

Expedició jove per la Vall d'Àger

Una desena de nois i noies van participar, entre el 27 i el 29 de setembre, en la primera de les sortides previstes per Església Jove de Lleida per a aquest curs. En aquesta ocasió, acompanyats pels mossens Xavier Navarro i Manel Mercadé, fan una ruta per la Vall d'Àger. L'expedició va sortir el dissabte 27 a les 8 del matí des de l'esplanada del Camp d'Esports, on els va anar a acomiadar el bisbe Daniel. A més de les caminades per paratges excepcionals, els joves van compartir una Eucaristia a l'església de Sant Vicenç d'Àger i van poder compartir lleure i pregària.

Èxit de la Fira del Voluntariat

El Col·legi Episcopal de Lleida va celebrar, el 22 de setembre, amb gran èxit la primera edició de la Fira del VOLS (Voluntariat i Servei), un espai pensat per donar a conèixer el programa de voluntariat que des de fa disset anys impulsa el centre dins la matèria de servei comunitari marcada pel Departament d'Educació.

L'acte es va dividir en dues parts. En la primera, 90 alumnes de 4t d'ESO van poder conèixer de primera mà

les experiències de prop de 40 alumnes de 1r de Batxillerat, que van participar el curs passat en diferents entitats de la ciutat i en espais del mateix col·legi. La segona part de la tarda va tenir lloc a la sala d'actes Mossèn Pardell del col·legi, on l'Associació Amics de la Gent Gran de Lleida va representar l'obra teatral *Les xiques Ye-ye*, una posada en escena que va emocionar tant pel contingut com per la passió amb què els seus membres van actuar.

REFLEXIONS

Carlo Acutis, un gran sant (I)

El passat mes de setembre el papa Lleó XIV canonitzà a la basílica de Sant Pere, dos joves beats italians: Carlo Acutis i Pier Giorgio Frassati.

La beatificació i canonització de Carlo Acutis han estat de les més ràpides de la història de l'Església catòlica. És conegut com el ciberapòstol de l'eucaristia, el sant mil·lennista o l'*influencer* de Déu.

Carlo va néixer a Londres, el 3 de maig del 1991 i va morir a Monza (Itàlia) el 12 d'octubre del 2006, amb quinze anys. La seva vida va transcórrer a Milà, encara que també va passar temporades a Assís, on se sentia molt feliç, perquè és la ciutat del seu admirat sant Francesc.

Què va distingir Carlo d'altres nens? Des de molt jove manifestà una gran devoció i una fe profunda. Amb quatre anys ja demanava a la seva mare, Antonia Salzano, entrar a les esglésies per enviar petons a Jesús a la Creu. Des de la seva primera comunió a l'edat de set anys, cada dia assistia a missa i resava el rosari. Antonia, per poder respondre les moltes preguntes que li feia el fill, es va apuntar a classes de teologia.

Carlo era un jove alegre, simpàtic, extravertit, amb un gran sentit de l'humor. Un noi com qualsevol altre, amant de la natura, senzill, rialler i bromista; sempre estava content. Era aficionat al futbol i li encantava la informàtica. El rector de la parròquia va dir: «Era un noi absolutament normal, però amb una harmonia absolutament especial.»

La vida de Carlo es basà en dos pilars: l'Eucaristia, que considerava la seva autopista cap al Cel, i la Mare de Déu, a qui tenia com a confident. La seva meta era la santedat. Manifestava que «La santificació no és un procés de suma, sinó de resta. Menys de mi per deixar lloc a Déu». És curiós que aquest procés de buidament d'un mateix per omplir-se de Déu també el va expressar un altre gran sant: sant Pius de Pietrelcina.

Mercedes Campos

Restauradora i catequista

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Rm 4,20-25 / SI: Lc 1 / Lc 12,13-21]. Sant Andreu de Creta, monjo; santa Irene, vg. i mr.

21. ■ Dimarts [Rm 5,12.15b.17-19. 20b-21 / SI 39 / Lc 12,35-38]. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. X); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestí; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi; Urgell: □ Sant Joan de Capestrano, prev.

22. ■ Dimecres [Rm 6,12-18 / SI 123 / Lc 12,39-48]. Sant Joan Pau II, papa; sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan.

23. ■ Dijous [Rm 6,19-23 / SI 1 / Lc 12,49-53]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrens; Urgell: □ Dedicació de la Catedral de Santa Maria.

24. □ Divendres [Rm 7,18-25a / SI 118 / Lc 12,54-59]. Sant Antoni M. Claret (Sallent, 1807 - Fontfeda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. dels Missioners del Cor de Maria (Claretians) a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, mr.

25. ■ Dissabte [Rm 8,1-11 / SI 23 / Lc 13,1-9]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a San-

tes Creus, nat a prop de Reus; Mare de Déu del Col·lell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

26. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Sir 35, 15b-17.20-22a / SI 33 / 2Tm 4,6-8. 16-18 / Lc 18,9-14]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

Diumenge XXIX de durant l'any (C)

COMENTARI

«¿Creieu que Déu,
ni que esperi
pacientment,
no farà justícia
als seus elegits?»

Probablement moltes vegades dubtem de l'eficàcia de la pregària; sembla com si Déu no ens escoltés! Però Jesús a l'evangeli ens ha posat l'exemple d'un mal jutge que no vol fer justícia a una viuda: *Durant molts dies no n'hi feia cas.* Però davant la insistència de la dona, ni que fos per a treure-se la del damunt diu: *Aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia.* Ho fa perquè no el molesti més: «*A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració dels homes*»... Aquest mal jutge al final fa justícia, al final escolta la viuda que és una dona pobra sense cap poder: ¿És que Déu infinitament bo no escoltarà les nostres pregàries? És el que diu Jesús: *Vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia?* Aquest reclam pot ser un crit, un crit de sofriment, de demanar auxili. Diu que li reclamen de nit i de dia perquè estan privats del seu dret, de la seva existència legítima, de la seva vida verdadera. Invoquen Déu perquè els consoli i els escolti. Però això sí, potser que no doni de seguida la seva ajuda. Per això hem de continuar pregant sense caure en la desesperança, en la certesa que Déu ens escolta. Això és el que ens diu el Senyor. Tenim prou fe per a ser perseverants? La primera lectura ens posa un cas de pregària insistent. Mentre Moisès *mantenia les mans alçades* (pregant) *guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites* (els enemics). Per això busquen la manera que Moisès pregui sempre: *fan seure Moisès damunt una pedra i Aharon i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans.* Al final la victòria va ser dels israelites: *Josué derrotà els amalequites.* Sant Pau li recorda a Timoteu: *Persevera en la doctrina que has après. Tota Escriptura és inspirada per Déu i és útil per a ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé.* Al final li demana també paciència: *Mira de convèncer la gent, esperant amb tota paciència.* Hem de ser perseverants en la pregària amb tota paciència en la certesa que Déu sempre ens escolta.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,8-13)

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josué: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà.» Josué complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aaron i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegüé, i Aaron i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josué derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

► Salm responsorial (120)

R. *L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.*

Alço els ulls a les muntanyes: / d'on em vindrà l'ajuda? / L'ajuda em vindrà del Senyor, / del Senyor que ha fet cel i terra. R.

Que no deixi relliscar el teu peu, / ni s'adormi el qui et guarda. / El guardià d'Israel mai no s'adorm, / sempre vigila. R.

És el Senyor qui et guarda, el Senyor t'empara / al teu costat mateix. / De dia el sol no et farà mal, / ni la lluna de nit. R.

El Senyor et guarda en tota desgràcia, / et guarda la vida. / El Senyor guarda tots els teus passos / ara i per tots els segles. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 3,14-4,2)

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les sagrades Escriptures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona. Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'evangeli: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 18,1-8)

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: «Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi.» El jutge durant molts dies no li'n feia cas, però a la fi pensà: «A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més.» I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»

► Lectura del llibre del Èxode (Éx 17,8-13)

En aquellos días, Amalec vino y atacó a Israel en Refidim. Moisés dijo a Josué: «Escoge unos cuantos hombres, haz una salida y ataca a Amalec. Mañana yo estaré en pie en la cima del monte, con el bastón de Dios en la mano».

Hizo Josué lo que le decía Moisés, y atacó a Amalec; entretanto, Moisés, Aarón y Jur subían a la cima del monte. Mientras Moisés tenía en alto las manos, vencía Israel; mientras las tenía bajadas, vencía Amalec. Y, como le pesaban los brazos, sus compañeros tomaron una piedra y se la pusieron debajo, para que se sentase; mientras, Aarón y Jur le sostenían los brazos, uno a cada lado.

Así resistieron en alto sus brazos hasta la puesta del sol. Josué derrotó a Amalec y a su pueblo, a filo de espada.

► Salmo responsorial (120)

R. *Nuestro auxilio es el nombre del Señor, que hizo el cielo y la tierra.*

Levanto mis ojos a los montes: / ¿de dónde me vendrá el auxilio? / El auxilio me viene del Señor, / que hizo el cielo y la tierra. R.

No permitirá que resbale tu pie, / tu guardián no duerme; / no duerme ni reposa / el guardián de Israel. R.

El Señor te guarda a su sombra, / está a tu derecha; / de día el sol no te hará daño, / ni la luna de noche. R.

El Señor te guarda de todo mal, / él guarda tu alma; / el Señor guarda tus entradas y salidas, / ahora y por siempre. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 3,14-4,2)

Querido hermano: Permanece en lo que aprendiste y creíste, consciente de quiénes lo aprendiste, y que desde niño conoces las Sagradas Escrituras: ellas pueden darte la sabiduría que conduce a la salvación por medio de la fe en Cristo Jesús.

Toda Escritura es inspirada por Dios y además útil para enseñar, para argüir, para corregir, para educar en la justicia, a fin de que el hombre de Dios sea perfecto y esté preparado para toda obra buena.

Te conjuro delante de Dios y de Cristo Jesús, que ha de juzgar a vivos y a muertos, por su manifestación y por su reino: proclama la palabra, insiste a tiempo y a destiempo, arguye, reprocha, exhorta con toda magnanimidad y doctrina.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 18,1-8)

En aquel tiempo, Jesús decía a sus discípulos una parábola para enseñarles que es necesario orar siempre, sin desfallecer.

«Había un juez en una ciudad que ni temía a Dios ni le importaban los hombres. En aquella ciudad había una viuda que solía ir a decirle: «Hazme justicia frente a mi adversario». Por algún tiempo se estuvo negando, pero después se dijo a sí mismo: «Aunque ni temo a Dios ni me importan los hombres, como esta viuda me está molestando, le voy a hacer justicia, no sea que siga viniendo a cada momento a importunarme». Y el Señor añadió: «Fijaos en lo que dice el juez injusto; pues Dios, ¿no hará justicia a sus elegidos que claman ante él día y noche?; ¿o les dará largas? Os digo que les hará justicia sin tardar. Pero, cuando venga el Hijo del hombre, ¿encontrará esta fe en la tierra?».